

Svět v obrazech

Jmenuji se Jean Baptiste Leroux. Je mi šedesát tři let, rád píši, rozdávám radost a krmím holuby.

Nebyl jsem však šťastný vždy. Dříve jsem byl mrzutý starý muž se šedivými vlasy, kterého na světě nic netěšilo. Neměl jsem rodinu, přátele, ani nikoho, na kom by mi záleželo. Mým jediným potěšením bylo krmení holubů. Jen tak si sednout na lavičku u řeky, vytáhnout bagetu, kterou jsem si před chvílí koupil, a začít z ní odlamovat drobné kousky a házet je na zem. Po chvíli se vždy objeví holub. A další. A ještě další. Až jich je kolem mne celé hejno, které touží po jediném - po drobečcích bagety.

Má manželka mi zemřela a já jsem zahořkl. Byl jsem spisovatel, avšak bez kariéry a peněz, protože po smrti mé milované jsem se nedokázal vrátit ke psaní. A tak jsem žil z důchodu, který mi stačil na základní potřeby, jídlo a bagety pro mé holuby.

Jednoho rána, které pro mne bylo stejně ponuré jako každé jiné, ačkoliv slunce krásně svítilo a hřálo, jsem se jako obvykle oblékl do svých ošoupaných starých manšestrových kalhot, vzal si svou šedou košili a na ni hnědý svetr. K snídani jsem si dal krajíc chleba s máslem a trochou soli, uklidil jsem po sobě a šel vykonat svou ranní hygienu. Celé ráno proběhlo jako to předešlé, jako to předtím a i to předchozí (a jako vlastně všechna rána od onoho dne, kdy má Marie odešla na onen svět).

Vzal jsem si deštník (kdybyste tehdy byli mnou, také byste očekávali to nejhorší, v tomto případě déšť, i když na nebi nebyl jediný mráček) a vyšel jsem ven ze svého bytu. Zamkl jsem za sebou dveře a vyrazil jsem směrem k nedaleké pekárně. Otevřel jsem dveře a zvonek ohlásil můj příchod.

“Dobré ráno,” pozdravila mne tmavovlasá slečna. “Co si dnes dáte?”

“Jak to mám vědět? Vždyť jsem teď přišel,” odsekl jsem nevrle, i když jsem na to úplně neměl právo, jelikož si vždy kupuji jen bagetu.

“Omlouvám se...”

“Co říkáte? Musíte mluvit hlasitěji, špatně Vám rozumím,” řekl jsem, i když jsem rozuměl naprosto perfektně.

“Omlouvám se...”

“Dal bych si jednu bagetu.”

Slečna mi ji podala a já zaplatil. Bez rozloučení jsem vyšel z pekárny a zamířil ke své lavičce. Tam jsem začal krmit holuby. Když mi už nezbyl ani kousíček, zvedl jsem se a chystal se jít zase zpět domů. Vtom se mi zatočila hlava a zatmělo před očima. Spatřil jsem výhled na řeku Seinu. Nebyl však tak nádherný, jako když jsem tam byl s Marií... Byl černobílý, plný kouře, všude samá auta a odpadky. Chtělo se mi křičet. Řvát. Po tváři mi stekla osamělá slza.

Pak najednou výjev zmizel a místo něj jsem viděl to stejné místo, ale tak, jak si ho pamatuji. Krásné a čisté, plné barev a života.

Jak náhle se obrazy objevily, tak také zmizely, a já zůstal nehybně stát u své lavičky. Nevěděl jsem, co se stalo, proč se to stalo, ani co mám dělat. Šel jsem tedy zpět do svého bytu a tam jsem strávil zbytek dne.

Druhý den ráno vše probíhalo podobně, až na to, že mne slečna v pekárně nechala čekat asi deset minut. Až po té se zeptala, jestli už mám vybráno a já jí na to odpověděl něco ve smyslu “To byla ale doba... Jednu bagetu.”

S bagetou v ruce jsem odešel a u své lavičky jsem zase začal krmit holuby. Když jsem vstával, žádné šilenství (jak jsem tomu začal později říkat) mne nepřepadlo, a tak jsem si začal říkat, jestli se mi to předešlý den jen nezdálo. Až když jsem odcházel, uviděl jsem další obraz. Tentokrát jsem však neviděl řeku Seinu, ale sochu Ježíše Krista s rozpraženými

rukama shlížejí na město Rio de Janeiro. Nejprve šedě, zohyzděně a poté zase na chvíli barevně, tak jak je uloženo v mých vzpomínkách.

Dále se vše odehrávalo jako prve. Zase jsem nevěděl co dělat, tak jsem odešel domů.

Následující dny se vše opakovalo. Viděl jsem Benátky a pražský orloj (vždy, když jsem byl poblíž své lavičky) a řekl jsem si, že to takto dál nejde. Přestal jsem chodit krmit své holuby, ze strachu, co vše bych spatřit. To však nepomohlo na dlouho. Šílenství mne začalo přepadat kdykoliv a kdekoliv. Časem jsem skoro nerozeznal, co je vzpomínka a co realita.

Začal jsem tímto způsobem vnímat celý svět. Vždy dvě varianty: černá a barevná. Pokaždé, když jsem viděl barevný obraz, skutečnost, nebo jakkoli jinak tomu chcete říkat, jsem si vzpomněl na svou milovanou Marii a měl jsem pocit, že je mi blíže, i když už dávno není mezi živými. Když jsem však viděl černý obraz, měl jsem naopak pocit, že ji ztrácím a že na ni zapomínám. To jsem ale nechtěl - ztratit ji úplně. I když už byla dávno pryč, vždy jsem na ni vzpomínal při krmení holubů. Na ni, na místa, která jsme spolu navštívili, na to, jak jsme si oblíbili onu lavičku a jak jsme tam každý den chodili.

Poté, co zemřela, to byla jediná věc, která mi ji ještě připomínala - naše lavička a naši holoubci. Musel jsem v tom pokračovat, a tak jsem tam znovu začal chodit. Začal jsem se na svět dívat barevným způsobem, aby mi byla blíže. Nebo jsem se o to snažil.

Nejprve mi to moc nešlo. Spíše vůbec. Časem jsem ale černé obrazy vídal mnohem méně, až postupně zmizely úplně. Až po nějaké době jsem si uvědomil, že ony černé obrazy byly vlastně způsob mého myšlení, můj pohled na místa, která jsem navštívil nebo jen viděl během dnů po její smrti.

Nyní však vidím svět znovu barevně. I když je život těžký, nesmíme se nechat zlomit. Musíme vytrvat. Změna není lehká. Je za ní často spousta dřiny a práce. Když ale člověk vytrvá, stojí to za tu námahu. Jen je třeba, aby si to člověk uvědomil sám. Nestačí si to jen někde přečíst. A hlavně - člověk tu změnu musí chtít. Kdybych si já něco takového dříve přečetl, řekl bych si, že to nemá vůbec smysl a že jsem vlastně ve své mrzutosti spokojený.

Pak jsem se změnil. Mé barevné vnímání mi změnilo život. Začal jsem znova žít naplno a dělat to, co mne naplňuje - psát. Nejde mi o slávu ani o peníze, vím, že to není reálné a hlavně to není můj cíl. Mým cílem je lidem zpříjemnit život tím, že si budou moci přečíst něco, co jim na tváři vykouzlí úsměv. I když těch lidí bude pět. I tak to budu považovat za úspěch a splnění svého poslání.

Mimoto jsem sepsal svůj příběh. Abych lidi inspiroval a dodal jim odvalu. Předal jim myšlenku, že změna stojí za to, a že se nemají bát, mají se snažit a nevzdávat to. Nejsem naivní a nemyslím si, že to změní celý svět. Ale má smysl si o tom alespoň trochu zapřemýšlet.

Ani při psaní jsem na své holoubky nezapomněl. Stále za nimi každý den chodím s bagetou.

“Dobrý den,” pozdravím s úsměvem slečnu v pekárně.

“Ááá, dobrý den,” odpoví mi slečna také s úsměvem. “Jednu bagetu, vidíte?”

“Ano, děkuji. Jakkak se dnes máte?”

“Děkuji, dobře. A co vy?”

“Lépe by to ani nešlo.”

Zaplatím, poděkuji, rozloučím se a odejdu k naší lavičce. Při krmení vyprávím Marii o svém životě. Nikoli však s lítostí a se slzami v očích, nýbrž s láskou a úsměvem na tváři.

Dorota Silárszká